

HELYI HIREK.

T. olvasóinkhoz! Hogy Tiszta Kálmán képviselőnk remek, esemény-szerű beszédét egész terjedelmében mai lapunk közölhesse, kétfős lapot voltunk kénytelenek adni. A kettős lap nyomdai kiállításra, kétszer több időt vévén igénybe, ez oka annak, hogy lapunk néhány órával előrébb jelent meg, a miért is szíves elnézésért esdünk. — Debreczen, 1875. febr. 4. A szerkesztőség.

Holnap este fog megtartani a korcsolyázó egyesület bája a színházban. Biztos hirtünk és reményünk az, hogy a korcsolyázó egyesület az első fellépéssel, a maga megillető helyét fogja elfoglalni az elítéltek rendezői közt. A legvalószínűbb társaság fog jelen lenni, a színpad egy tünderkertre lesz átvarázsolva, s a tánczenérendezést Riekl Gyula és Farkas Géza urak teljesítik. Kiknek a tereeni ügyességéről előre is sok szót és sikert ígérő jelezhetünk. Ha ehhez hozzá tesszük még, hogy a talpálva-lót Oláh Józsi jeles zenekara fogja huzni, azt hisszük eleget mondottunk az ezen bál szép sikeréhez kötött reményeink igazolására.

Hirdetés. Azon városi lakosok, kik jövedelemadót tartoznak fizetni, saját érdekében felhívjuk, hogy a már kiosztott jövedelmi bevallási íveket kellőleg betöltve a városházánál levő adókövető hivatalhoz f. évi febr. hó 15-ig okvetlenül adják be, mivel a vallomás be nem adása esetén a jövedelmi adó hivatalból fogván kivettetni, könnyen megeshetik, hogy a bevallást nem tett adókötelesek tulságosan a fognak jövedelmi adóval megrovatni. — A városi tanács.

A város tulajdonát képező lakanyák a cs. kir. kincstár által a következő összegekért tartatnak egy-egy évre bérben, ugyint: a Gilyai lakanyáért: 1669 ft 55 kr.; a Pavilonlakanyáért: 1669 ft 55 kr.; az Oláh-lakanyáért: 404 ft 70 kr.; a Kovács lakanyáért: 327 ft 60 kr.; a Tóth-házért: 578 ft 65 kr.; a Salétrom lakanyáért: 1983 ft 44 kr.; végre a katonai körház évi bére 2289 ft.

Azon visszaélések megállítására, melyszarint Csehország némely környékéről sok szűk iskolaköteles gyermekeket, leginkább leányokat nyereszkedési vágyból vándorló hárfásoknak adják át, kik azokat Magyarországra is magukkal hordozva, nemcsak az iskolai oktatás alól vonják el, hanem a hárfával való koldulásra is készítik, gyakran testileg bántalmazzák és erkölcsileg megrovják: a m. kir. belügyminiszter egy köriratában városunk hatóságát is felszólítja. — s egyuttal elrendeli, hogy előforduló esetben az ily gyermekeknek hazájukba levő visszaszállításuk végett nyevendő utasítás iránt hozzá jelentést tegyen.

Ujság gyanánt kell felemlitenünk, hogy az egész téli időnyben még csak tegnap lehetett az utcákon csendes-bongós szónokát sikamlani látni; a fiakkerekek közt is akad ézőkora vállalkozó, a ki csakugyan többek által használatba is vétetett.

Üszinte vallomás. Will Ferdinánd nevű egyén, a ki csak közelebbről szabadult ki lopásért a törvényszék börtönéből, — ismét a lopást kísérle meg; melyért midőn kérdőre vonattott, egész őszintén bevallá, hogy bizony ő azt azért követte el, mivel reményeje volt, miszerint ezen tértől majd csak ismét elítélik egy időre, s ekkép ingyen szállást és kenyéren gondatlanul kitölti a telet.

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája.

Az ő kedveért!

MONTAGUE KELEMEN REGÉNYE. X. FEJEZET.

A halál keserősége. (23-ik folytatás.)

„Hogy neje ismerte, az már semmi kétséget sem szenved. Borzasztó helyzet öre nevére. A rendőrszoiga felvilágosító elbeszélése után kiténik, hogy a meggyilkolt egy titokteljes fölyent-gyakorolt neje fölött és ő félt, félt tőle. Elég az ahoz, hogy neje gyilkosságáról beszélt előtte és hogy a karperecz meg a zsebbel a hulla mellett találtattak. Az ékszerész, — ha nem csalódom a Wodhalt utcában — megismerte az ő által nála vásárolt karpereczet; a zsebbel maga egy előbizonyíték. Arden ur! Nekem szomorú tisztemet kell teljesítenem. Legyen szives engem Arden asszony szobájába vezetni.“

„De kérem nom még alszik, s alig hiszem, hogy ma felkelhessem mert az izgatottság következtében mit a halálhír okozott egészen aláasta egészségét. Most nem mehet szobájába.“

„Csak néhány órával ezelőtt. Latta asszony szobájába is be kellett mennünk. . . . En Arden ur a lehetőleg elnező akarok lenni; teljes bizalmat helyezek önbe. Menjen ön neje szobájába, adja tudtára, hogy beszéltem k e l l vele, hogy sziveskedjék hozzám kifáradni.“

„Igen; jól van. Ha épen meg kell lenni! Várakozzék az ajtó előtt.“

Minden erejét kellett összeszednie, hogy a székrol melyen ült felemelkedhessék; borzongás fogta el s egész benseje mintha pillanatonként hidegebb és hidegebb lenne. Léánya, ki épen a folyosóra jött, atyjának halál-sáppadságát kiáltott fel: „Atyám, jó atyám mi történt? Mit akar a rendőrfőnök ur háznukban?“

„Menj gyermekek szobájába!“ — viszonzá Arden — s bárki keresen is, mondó, hogy sok dolgom van, hogy nem fogadtok senkit; és ha hivlak jó Gertrudom jöjj azonnal hozzám.“

Gertrud szót fogadott és távozott. Nem tudta, de gyanította, hogy a rendőr jelenléte összefüggésben van a ma reggel elkövetett gyilkossággal; de atyjának fölöletti zavart-sága, ijedelmé titokteljes talány volt előtte.

Midőn Arden neje hálszobájának ajtaja elé ért megállott; lábai mintha a földbe gyökereztek volna; nem tudott mozdulni. „Nem tudom, nincs erom neki egy szót is mondani!“ — mondá Arden megtört hangon.

Keserű, kétségbeesjtő, határos a megőrüléshez egy helyzet volt az! A becsült férj, a szeretve tisztelt atya ily borzasztó ügyben kénytelen bemenni feleségéhez! És most, midőn már annak küszöbe előtt áll minden ereje minden bátorsága eltűnt elhagyta! Oh ez borzasztó!

„Ha ön nem teszi uram!“ — mondá a lehető legudvariasabban a rendőr — „ugy magamnak kell azt teljesítenem. Az idő sürget!“

„Tudom . . . tudom . . . de, kérem, legyen csak addig türelemmel míg magamhoz térek, míg annyi erom lesz, hogy szavakat tudjak mondani!“ . . .

Még egy szivszakgató sohaj lobbant el ajkairól s aztán belépett n je hálokamrájába. — Arden asszony már ébren volt; jobban érezte magát és egy szives mosolylyal üdvözölte férjét. . . .

„Félek kedves férjem, hogy rosszullétem által megijesztettelek!“ — mondá Arden asszony. — „Az eldüb Gertrudom kiüldtem te hozzád, hogy tudtadra adja, mikép már jobban érzem magam. . . . Bohó voltam, de a hír . . .“

* Tárcainkat ma e szokatlan helyen kénytelenítettünk hozni, Szerk.

oly borzasztó volt! Ugyebár? . . . De frígve sem mi lett? hisz oly halvány vagy mint a fal! Mi baj? Ismét valami szerencsétlenség történt? Még más is meg lett gyilkolva szőlő, beszélj! . . .

„Csendesen Gertrud!“ — viszonzá Arden ur miatlant mintha csak önmagát akarná megnyugtani kezét neje vállára tevő. — „A mi történt az — fájdalom — sokkal borzasztóbb reám nézve mint maga a gyilkosság! Beszélnem kell — s neked Gertrud felelni kérek seimre! Mondd, mond Gertrudom, hol voltál azon időben midőn a gyilkosság elkövetett?“

„Hogy hol voltam? . . . Nem tudom . . . de hiszem, hogy idehaza. . . . Hol is lehettem másutt?“

„Azt mondják, hogy akkortájt n e m voltál idehaza.“

„Azt mondják? ki mondja?“

„Azok, kik zsebbelidét a meggyilkolt olvasószozájában s karpereczed — ajándékomat — a hulla alatt találták! . . . Gertrud, szegény, kedves feleségem bármily jellegű legyen vagy volt viszonyod a férfiuhoz, a mit elég rosszul és tapintatlanul elítéltél előttem, az — oh istenem! — borzasztó véget ért. . . . Tég ed vádolnak meggyilkoltatásá vá l!“

„Engem!“

„Igen, téged!“

Ezuttal nem hallatott semmi hangot; nem rogyott ájultan vissza párnái közé, de egész teste az ijedelemtel merevülni kezdett s szemé a valfelemlőt őrügyekből látszottak kiküldorolni midőn Ardenre, férjére tekintett.

„Mit csinálják? Mitevő legyek?“ — jajveszkele.

„Fel kell öltözködnöd, s a rendőrrel, ki itt van, elmennek; ez ellen e perczen nem lehet semmit sem tenni.“

„Hát értem jöttek, hogy elvigyenek?“

„Igen.“

„Engem a fogságba visznek?“

„A rendőri hivatalba. O Gertrud, érzem, tudom, hogy szíven a nagy fájdalom alatt megörök! Csak most tudom meg, hogy mennyi fájdalmat, mily nagy kint birhat el az emberi gyarló szív!“

„És te kedves férjem, te is hiszed, hogy ily tette képes vagyok?“

„Isten legyen irgalmas, kegyelmes kedves Gertrudom, de én nem tudom, mit gondoljak! Nem vagyok képes helyesen gondolkozni, mióta e hírt tudtomra adták.“

„Ez igen természetes!“ — mondá Arden asszony egész nyugodtan, „de miután már évek hosszu során keresztül oly boldogan, oly meglepődötten éltünk egymással, jobban kelene ismernem természetem. Mondd Frigyesem azon uraknak, a kik reám várakoznak, hogy pár percznyi türelemmel legyenek míg felöltözöm s azután követem őket.“

Arden asszony elküldte egészen lecsilapodott; nyugodt lon s ilyekzezt a lehető leghamarabb felvenni ruháit. (Folyt. köv.)

hogy bár mily szerelmes volt is, nem bírt elég szabotossággal a nászra, midőn kezdő udvarlását tevő.

Marguerite szeméig beburkolózva szörmőjébe, a férjétől legtovább levő szegletbe húzódott, s ez nem tudta, hogy mint diadalmaskodják a közte s neje között levő távolság felett.

„Ugye . . . kisasszony, fázik? merészlő végre nejt megindult hangon kérdezni. — Nem uram! . . . legalább nem nagyon. — Ön a tájkot nézi? Szomorú az — telen! . . . De sokkal jobb lenne, ha mellem, oldalomhoz ülne.“

„Oh! itt nagyon jó.“

Paul ekkor szegyenelve féltékenységét, elszántan földlaja neje előtt foglalt helyet. Ez még inkább össze huzta magát, s lábait is ruhája alá vonta.

„De kérem, hagyja ott lábait a melegviz tartályon. . . van ott elég hely . . . kettőnek is.“

„Nem! oh nem!“

„De biztosítom, hogy igen!“

S ekkor a körülmények fonsége által hirtelen bátorságot nyerve — vissza akará a kis lábcskákat helyezni előbbi helyökre.

A megsebzett szarvas kiáltása megértette vele, mily nagy volt az illetlenség, melyet elkövetett. . . . S Paul azonnal fölegyenesedett, — vörös volt, mint a kakas, s bocsánatot kért a nagy szabadságért.

„Oh! ön nem tett semmi rosszat! . . . suttogá a kedves félnék. Csupán. . . .“

„Csupán?“

„Nagyon — csiklandós vagyok. — Oh! mily gyorsan megyünk!“

„Igen . . . S már egy óra előtt Fontainebleauban leszünk. Még nappal lesz, s jól meg nézheti a házat, mily közel van az erdőhöz. És ha kellemes idő lesz oda megyünk sétálgatni!“

„Mily kár, hogy mamám nem lesz velem! Ó, ki a nagy fákat annyira szereti.“

„Valóban! . . . felette borzasztó!“

De végre kifakadt: — Ah! még sem annyira! Azt hiszem, hogy nálunk még unalmasabb lenne, mint otthon volt.

Aztán Marguerite-re nézett, ki lesüté szeméit lángzó tekintete elől.

„Mily csinos! . . . Istenem! . . . S aztán e kellem mind az enyém! . . . Igen! de szükséges az embernek magát ez állapotban beletalálni tudni! Ha megkísérlem átölelni — karját! Végre is chez jögom van, mert férje, ura vagyok, s az áltár előtt irántam engedelmességet esküdött . . . kisértésük meg!“

fel Paul, kétségbeesett pillantást vetve a kocilám pájára, melyet éppen meggyújtottak.

„Miert kér tölem lehetetlenségeket, merészle kérdezni a félnék gyermek. — Istennem! Hát ön miert nem kéri tölem ugyanazt? — Mily elragadtatással egyeznem bele!“

„Hogyan, uram! képes ön rólam feltenni, hogy merészkedném egy férfinak azt mondani, hogy öleljen meg!“

„Ha az ember ferje, ugy semmi rossz sincs benne!“

„Oh anyám! anyám! Hogyha ezt halland.“

„Én istenem! . . . Nagyan mernék fagadni kisasszony, hogy edes anyja bizonyos körülmények uralma alatt megölelte edes apját.“

„Soha uram!“

„Biztosítom, hogy igen.“

„Ön rágalmazza anyámat! istenem! oh, mily boldogtalan vagyok!“

Paul is tökéletesen boldogtalan szenvedett; s valószínűleg zsörtölődve érkeztek volna Fontaineleba, ha egy előre nem látható esemény segítségére nem jön.

Azon pillanatban, midőn legkevésbé lehetett várni, egy meglehetősen erős lökés érzett a vonaton a Bois-le-Roi magaslatán. A helység bikája volt, le akarta borítani a mozdonyt, melynek lármája már több napon át boszantotta. De ez minden cerimonia nélkül fogadtatandulendkedésit, egyszerűment nézve nem minden komolyab kimenetel nélkül.

A házasságok köcsjában is történt valami! Marguerite egy ellenállhatlan gör által férje karjába dobva találta magát.

Megragadva az ugró lábát a fiatal ember átkulcsolá rajta kezét s fogva tartotta. — Istennem! istenem! Felborulunk! . . . kiáltá a naiv gyermek.

„Igen! El a gyulnak veszte! Felelt Paul ritka képmutatással.“

„Ez borzasztó!“

„Írtóztató! Marguerite, tehát meg kell halnom a nélkül, hogy szerelmét bebizonyította volna?“

„Nem! barátom! nem! Én egész szívemből szeretem!“

„Köszönöm! edes szerelmem! De meghaljak a nélkül, hogy átöleljen!“

„Oh nem! ez iszonyu lenne!“

CSARNOK. VISSZAHATÁS.

— Francziából. —

A menyegzői reggeli véget ért, s a kedves Marguerite meg nedvesen az anyai könyveköl, egy fentartott vasuti kocsiába lépett fiatal férje Rivière Paultal.

Ez ekkoráig igen illedelmesen viselte magát, nejeskéje mellett udvarias, meglező volt. Majd úgy látszott, hogy megrabolja a házassági him karvaly szerepét, mely áldozatára kerül Söt bizonyos nyilatkozatok hevesége által előidézte anyóssának szemrehányásait is, ki buzgalmas állapotára még felette ifju volt.

Van é iszonyubb állapot, mint egy tanáré, ki nem tudja azon lezke elő szavát, melyet tanítványának lenne elmondandó? . . . S Paul épen ily állapotban volt. Szülei által tulságos óvatosan neveltetve fel, tapasztalatai ismereteinek összege zérőt képezett; annyira,

H I R D E T É S E K

ROTT LIPÓT és TESTVÉRE Debreczenben. 601 13—13. A FÉRFI DIVATTEREM Czegléd-utca 2. sz. a. ajenlja a n. é. közönségnek következő czikkeket: Fehéremű raktárából: CHIFFON INKG 1.20—3.50ig Rumburgi ingek 4—10 frtig Színes Kreton ES ONFORT INGEK 1.40—4 frtig MAGYAR ES NEMET lábravalók himzett ingbetétek selyem, batiszt és len zsebkendők HARISNYÁK Ruha raktárából: Egy egész téli férfi öltöny 15—28 frtig Egy kurta téli kabát 13 frttól 16 frtig. Egy hoszu téli kabát 16—30 frtig. Mindentéle gyermeköltöny (3 évestől kezdve.) Vidéki rendelvények pontosan eszközöltetnek. Kalap és ferfdivat raktárából: Legujabb divatu magyar és német kalapok, NYAKKENDŐK, GALLÉROK és KÉZELŐK, valódi francia NŐI és FÉRFI keztyük, Mindennemű UTI ESZKÖZÖK.

Építés árlejtési hirdetmény. 185/1875 Nagy Tárkányban, a m. kir. dohány kincstár tulajdonát képező régi dohány-raktár és egyéb helyiségeken 1875. évi jul. hó végeig fogantatosítandó kijavításainak biztosítása iránt f. évi január 23 án 3558. sz. alatt kelt nagyméltóságú m. kir. pénzügyminiszteri rendelet alapján ezennel pályázat hirdet ki. A költségvetés szerint valóajavítási költségek következőleg irányozvák elő: 1. Kőműves munka . . . 1342 ft 97 kr. 2. Kőfaragó munka . . . 21 „ „ 3. Ács-munka . . . 3053 „ 22 „ 4. Asztalos munka . . . 149 „ „ 5. Lakatos munka . . . 167 „ 70 „ 6. Mázoló munka . . . 75 „ 78 „ Összesen: 4809 ft 67 kr. Ezen javítások felvállalásának biztosítása iránt f. évi febr. 15-én verseny-tárgyalás fog tartatni, hol az előirt kellekekkel ellátott írásbeli ajánlatok a fentirt napon déli 12 óráig elfogadtatnak. A többi részletes határozmányok és szerződési feltételek, valamint az építési terv, elméretek és áremlészek a költségvetéssel együtt a hivatalos órák alatt ezen kir. dohány beváltó felügyelőségnél megtekinthetők. Debreczen, 1875. jan. hó 27-én. M. k. doh. beváltó felügyelőség. 3—3.

Meghívás. A nagykárolyi „Önsegélyző Népbank“ társulat 1875. évi febr. 21-én. d. e. 10 órakor a társulat saját helyiségén tartandó rendes közgyűlésre a társulat tagjai meghivatnak. Tanácskozási tárgyak: 1. Igazgatói jelentés. 2. 1874. évi julius 1-től december 31-ig forgalom, mérleg és jövedelem feletti intézkedés. 3. A társulati alapszabályok módosítása feletti újabb intézkedés. 4. A kétes czímen kezelt vagyon feletti újabb intézkedés. 5. Választmányi tagok, számvizsgáló és leltározó bizottság választása. 6. A közgyűlés előtt legalább 3 nappal az igazgatóhoz beadandó indítványok. Kelt N.-Károlyban, 1875. jan. 23-án. Sepsy Antal m. k., vezérigazgató. 3—3.

Laptulajdonos Molnár György. Kiadja a könyv- könyvmda s kártyagyári részv. társulat Debreczenben.

Előfizethető Debreczen Telegdi könyvkere

DEBRECZEN VI. Bérlet . . . Va A né Dráma 5 fé Ford Kezde

Oly helyzetet hasonlítani: a szerepeke legény nek hogy huzód felé a korszalan suhanak be az amugy, ma jokat! . . . kedve töle, tot hozzá mert elvágban, s ha bizonyított dése felett nagy része hogy honn művelt vil hitét erősít anyá örök örökösök, hogy miné idegen kéz Ugy l hogy a ha színva, h tassák a m mben ker senhogy a kezébe jutt szigorúan is verhetné A pro a gondvisé nyező go megbarátk olyan idő színfalak a gazdálkodó A teg gyár, tapi hogy saját nak, lelköl azon elvet zös erővel Lehet ezeknek a sokkí ese vakondok a magok ra küllita nak, mikó érkezett rángatott isteni gon a dolgo Ne t legénység

A „De MONT

Frig tudom, de szavakat o még sokka indulásnál fogom tud . . . Igen, a meggyilk nyugalmáe kedves gy nekik nyug csakis a te meg, enlé ellenem el itélek ak általanul